

Al doilea raport Leuchter

CUVÂNT ÎNAINTE

de Dr. Robert Faurisson

Fred A. Leuchter este un inginer de 46 de ani care locuiește în Boston. Este specialist în proiectarea și construirea de instalații de execuție pentru penitenciarele americane. Una dintre sarcinile sale a fost modernizarea camerei de gazare a penitenciarului din Jefferson City, Missouri.

Ernst Zündel este un german de 50 de ani care locuiește în Toronto, și care a avut o strălucită carieră ca grafician și agent de publicitate, până când a fost boicotat pentru opiniile sale revizioniste. De atunci, și-a petrecut aproape tot timpul luptând împotriva minciunilor despre „Holocaust.” L-am ajutat în această luptă, în special în timpul celor două procese pe care i le-a intentat o organizație evreiască din Canada în 1985 și 1988. Primul proces a durat șapte săptămâni și s-a încheiat cu condamnarea lui la 15 luni de închisoare pentru „publicarea de știri false.” Acest verdict a fost anulat prin apel, din cauza graveror erori făcute de judecătorul Hugh Locke. Al doilea proces a durat patru luni. De data aceasta Ernst Zündel a fost condamnat la nouă luni de închisoare de către judecătorul Ron Thomas. Acest al doilea verdict poate fi de asemenea contestat cu succes pentru aceleași motive.

În 1988, Ernst Zündel i-a solicitat lui Fred Leuchter să viziteze Polonia pentru a examina „presupusele camere de gazare” din cele trei lagăre de concentrare de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek. Concluzia aceluia prim Raport Leuchter a fost destul de clară: în acele trei lagăre nu au existat niciodată camere de gazare.

În 1989, el i-a solicitat lui Leuchter să viziteze Germania de vest și Austria pentru a examina presupusele „camere de gazare” de la Dachau, Mathausen și Castelul Hartheim. Concluzia celui de-al doilea raport, după cum veți citi mai jos, este la fel de clară: în acele locuri nu au existat niciodată camere de gazare pentru oameni.

Oamenii numesc revizionismul drept „cea mai mare aventură intelectuală a secolului 20.” Această aventură a început de fapt imediat după al doilea război mondial, cu publicarea lucrărilor lui Maurice Bardeche și Paul Rassinier. A continuat în 1975 cu deosebita lucrare, *Înșelăciunea Secolului Douăzeci*, de Dr. Arthur Butz din SUA, și în 1979 cu crearea Institutului pentru Studii Istorice din Los Angeles. În anii 1980, datorită în particular activităților lui Ernst Zündel, revizionismul din lumea întreagă s-a dezvoltat atât de mult încât viitorii istorici vor vorbi probabil despre revizionismul dinainte și de după Zündel. Într-un fel, acele procese motivate politic - care sunt o rușine pentru Canada - vor schimba probabil totul. Zündel a promis în 1985 că procesul lui, chiar dacă îl va pierde, va aduce în boxa acuzațiilor Procesul de la Nürnberg și că batjocoritorii Germaniei își vor avea „Stalingradul” lor acolo. A avut dreptate.

Înainte de Zündel

Înainte de Ernst Zündel, acuzatorii Germaniei nici măcar nu s-au gândit să dovedească existența „camerelor de gazare.” Au considerat existența lor ca fiind deja „dovedită.”

Potrivit exterminacionistului Serge Klarsfeld:

„Este clar că în timpul anilor de după 1945 aspectele tehnice ale camerelor de gazare au fost un subiect neglijat deoarece nimeni nu s-a gândit că vreodată va trebui să dovedim existența lor.” (Le Monde Juif, ianuarie-martie, 1987, p. 1)

În perioada proceselor de la Nürnberg, a procesului Eichmann de la Ierusalim, a procesului de la Frankfurt, precum și a altor procese infame, inclusiv cel al lui Klaus Barbie din 1987, nimeni nu a încercat să dovedească oribila acuzație care a atârnat atât de greu asupra națiunii germane învinse. Acele mascarade de procese au fost similare proceselor de vrăjitoare în care acuzații și avocații apărării nici măcar nu puneau în discuție existența diavolului și a faptelor lui supranaturale. În aceste procese de vrăjitoare moderne, a fost tabu să pui în discuție existența „camerelor de gazare” și a rezultatelor lor supranaturale, care sfidează toate legile fizicii și chimiei. Chiar avocatul apărării lui Klaus Barbie, Jacques Verges, nu solicitat nici cea mai mică dovadă a existenței „camerelor de gazare” în care se afirma că îi trimisese Klaus Barbie pe copiii din orașul francez Izieu.

În toate procesele pentru așa-numitele „crime de război” sau „crime împotriva umanității”, toate națiunile presupus civilizate au ignorat pentru aproape jumătate de secol normele elementare ale dreptului penal.

Pentru a înțelege ce vreau să spun, să luăm ca exemplu o crimă comisă în Franța. Să presupunem că în cazul acesta există o armă, un cadavru și un ucigaș (sau presupus ucigaș). Cu unele excepții, instanța franceză ar solicita în mod normal patru rapoarte de rutină:

1. Studiu tehnic al armei folosite la săvârșirea crimei;
2. Raportul autopsiei victimei, pentru a arăta cum a avut loc decesul;
3. Raport de reconstituire a crimei, în prezența acuzatului, la locul faptei;
4. Raport de vizită a judecătorilor, procurorului, acuzatului și avocaților apărării la locul crimei.

Chiar dacă acuzatul mărturisește, judecătorii nu decid niciodată să oprească investigațiile; o mărturisire, pentru a avea valoare juridică, trebuie verificată și confirmată.

Totuși, timp de aproape 50 de ani nimeni nu a respectat aceste standarde elementare într-un caz care implică nu doar o crimă săvârșită de o singură persoană cu o armă obișnuită (armă albă sau de foc), ci o crimă considerată unică, comisă împotriva a milioane de oameni, folosind o armă extraordinară pe care nici un judecător nu a mai văzut-o în viața lui: o „super cameră de gazare” pentru mii de victime, un abator chimic de distrugere în masă!

Primele procese ale germanilor acuzați că au folosit „camere de gazare” sau „camioane de gazare” pentru a omorî oameni au început în 1943 în Uniunea Sovietică. Ele au continuat până astăzi în Israel, Germania și Franța și vor avea loc în curând și în Australia, Canada și Marea Britanie. Astăzi, după 46 de ani de la acele procese, încă nu există:

1. Raport al experților care să arate că un anumit loc a fost folosit pentru gazarea oamenilor;
2. Raport al autopsiei cum că victima a fost omorâtă prin otrăvire cu cianură de hidrogen gazoasă, care constituia baza insecticidului Zyklon B;
3. Raport de reconstituire a operațiunii de gazare, cu miile de presupuse victime și pașii parcurși, și luând în considerare substanțele chimice periculoase implicate;
4. Raport de vizită pe teren pentru examinarea unui loc sau camion suspectat că ar fi fost folosit pentru gazare unor oameni, folosind tehnicile de medicină legală folosite în criminalistica modernă.

În cursul procesului legat de lagărul de la Struthof-Natzweiler, în Alsacia, s-a realizat un studiu privind „camera de gazare” și trupurile „gazate” (păstrate la un spital civil din Strasbourg), dar în fiecare caz, profesorul Rene Fabre, toxicolog, a concluzionat că acele trupuri nu fuseseră gazate. În ceea ce privește Dachau, a existat un fel de raport întocmit de căpitanul Fribourg din armata franceză, dar când raportul concluziona că este nevoie să se examineze încăperea presupusă a fi „camera de gazare,” nu s-a mai efectuat nici o examinare.

Unele vizite pe teren ale instanței au avut loc de fapt, pentru procesul de la Frankfurt (1963-65). Problema e că doar unele zone ale lagărului de la Auschwitz au fost văzute atunci de examinatori, dar nu și presupusele „camere de gazare,” în ciuda faptului că erau acolo, fie în starea inițială (cum afirmă până azi oficialii și publicațiile din Polonia), fie în ruină, dar din care se puteau deduce multe (vezi Wilhelm Stäglich, Mitul Auschwitz-ului, Institutul pentru Studii Istorice, 1986).

O reconstituire, care e prin definiție o simulare, ar fi fost ușor de organizat la Birkenau. Ar fi demonstrat imediat prostia acuzațiilor de gazare. Regizorii de film filmează documentare hollywoodiene la Birkenau, pretinzând că refac sosirea convoaielor de evrei la rampa de la Birkenau, lângă clădirile crematoriului care chipurile includeau (a) o cameră de schimbat, unde victimele se dezbrăcau; (b) o cameră de gazare; (c) o cameră cu cinci cuptoare de crematoriu, fiecare cu trei arzătoare. Ni se spune că fiecare grupă de victime număra aproximativ 2.000 de oameni și că zilnic în fiecare crematoriu se ardeau câteva de astfel de grupe. Putem vedea din mărimea clădirilor și dispunerea zonei înconjurătoare că orice reconstituire ar fi dezvăluit imediat extraordinara îmbulzeală și supraaglomerare. Blocarea crematoriilor ar fi fost imediată. Trupurile în putrefacție s-ar fi strâns în grămezi în toată zona! Presupunând că este nevoie de 1,5 ore pentru a incinera un corp, rezulta că după o oră și jumătate avem tot 2.000 de cadavre, minus cele 15 arse, rămânând încă 1.985 de cadavre fără loc de depozitare înainte de incinerare. „Industria morții” ar fi clacat de la prima gazare. Ar fi fost nevoie de opt zile și opt nopți pentru a incinera 2.000 de cadavre, presupunând că crematoriile funcționau continuu. Potrivit experților în incinerare și manualelor de utilizare a crematoriilor, nici un crematoriu nu poate funcționa zi și noapte.

Să vorbim despre martorii care au depus mărturie la aceste vânători moderne de vrăjitoare. În toate aceste anchetări, persoanele au apărut prezentându-se ca martori în viața ai „Holocaust” și ai „camerelor de gazare.” Cum au scăpat, potrivit relatărilor lor, de camerele de gazare? Răspunsul a fost foarte simplu: fiecare a avut parte de o minune. Întrucât fiecare supraviețuitor trecuse prin mai multe „lagăre ale morții,” viața acestora apare ca o înșiruire de minuni. Membrii „Sonderkommandos” doboară toate recordurile. Potrivit relatării lor, germanii îi gazau și pe ei la fiecare trei luni, ceea ce înseamnă că doi ani petrecuți la

Auschwitz și Birkenau ar însemna un total de șapte sau opt minuni consecutive pentru acești campioni. Arareori la aceste procese avocați și judecătorii și-au manifestat surprinderea pentru așa de multe minuni și așa de mulți oameni salvați ca prin minune. Campionul olimpic al supraviețuitorilor camerelor de gazare, Filip Müller, autorul cărții *Martor la Auschwitz: Trei ani în camerele de gazare*, a avut unele probleme în aceasta privință la procesul de la Frankfurt, dar a găsit răspunsul perfect: a explicat că povestea despre lichidarea regulată a celor din „Sonderkommando” e un basm. Este îngrijorător că publicul general, istorici și judecători se lasă înșelați în așa hal de asemenea preținși martori ai „Holocaustului.” Pentru Simone Veil, fost ministru francez și șef al Parlamentului European, faptul că s-a prezentat pe sine ca martor în viață și dovadă vie a exterminării evreilor la Auschwitz este culmea impertinenței. Dacă ea este dovada vie a ceva, este dovada vie că germanii nu au exterminat evrei la Auschwitz. Veil, mama ei și una dintre surorile ei au fost mereu împreună: la Drancy (un lagăr francez de tranzit), la Auschwitz, la Bobrek (un sub-lagăr la Auschwitz) și la Bergen-Belsen. În acest ultim lagăr s-au îmbolnăvit de tifos, considerat de obicei mortal în acea vreme. Mama lui Veil a murit acolo. Asemenea celor două fiice ale ei, ea supraviețuise Auschwitz-ului. O alta fiica a supraviețuit Ravensbrück-ului.

Personal, eu nu consider pe nimeni martor decât dacă trece cu succes de o examinare încrucișată, cu un interogatoriu competent și imparțial, despre aspectele fizice ale faptelor pe care le relatează.

Citiți va rog cu atenție ce spun aici: în nici un proces presupușii martori ai „gazărilor” nu au fost examinați cu privire la aspectele fizice ale gazării la care spuneau că au participat sau au fost martori. Chiar în procesul lui Tesch și Weinbacher, condamnați la moarte și executați pentru că au fabricat sau vândut Zyklon B, martorul acușării Charles Sigismund Bendel, pe a cărui mărturie au fost condamnați în principal cei doi, nu a trecut prin nici o examinare încrucișată (vezi William Lindsey, *Zyklon B, Auschwitz și procesul lui Dr. Bruno Tesch*, Jurnalul de studii istorice, 1983, p. 10-23). Ca o chestiune de principiu și tactică a apărării, avocații acușătorilor au evitat tabu-ul „camerelor de gazare,” limitându-se să afirme că, deși camerele de gazare au existat, clienții lor nu au gazat pe nimeni.

După Zündel

Prin apariția lui Ernst Zündel s-a rupt vâlul care acoperă aceste înșelătorii. Acest om a avut curajul să nu se lase intimidat. El a arătat că împăratul chiar nu avea haine. I-a combătut pe farsori prin abordarea sa directă, fără subterfugii. Astfel, experții și martorii acușării au suferit o grea înfrângere la procesul său. Iar Ernst Zündel, trecând la contra-ofensivă, le-a dat o minunată lecție istoricilor și judecătorilor. Le-a arătat ce ar fi trebuit să facă mereu. Istoricii și judecătorii ar fi trebuit să înceapă cu începutul, ceea ce, după cum știm, e foarte greu de făcut. Încercând întâi de toate să stabilească ce anume a avut loc din punct de vedere fizic, Ernst Zündel a trimis în Polonia, pe cheltuiala proprie, un expert în camere de gazare, împreună cu echipa lui. Acest expert, Fred Leuchter, a prelevat mostre din solul, pereții și podeaua presupuselor camere de gazare și le-a dus la analiză la un laborator american.

Am arătat în alta parte felul în care au fost respinși experți și martorii acușării la procesele din 1985 și 1988 din Toronto (vezi Robert Faurisson, *Procesele Zündel (1985 și 1988)*, Jurnalul de Studii Istorice, 1988-1989, pag. 417-431). Nu voi reveni asupra acestui subiect. Aș vrea doar să arăt că această judecată nu este aprecierea mea subiectivă. Dovadă că spun adevărul este aceea că la procesul din 1988, expertul numărul unu în exterminări, Raul Hilberg, un Papă al legendei Holocaustului, a refuzat să revină și să depună mărturie întrucât avea încă amintiri neplăcute de la înfrângerea sa din 1985, în fața avocatului lui Zündel, Douglas

Christie. El a adresat o scrisoare procurorului John Pearson, scrisoare care trebuia să rămână secretă, dar despre care apărarea auzise și a cerut publicarea ei. Dr. Rudolf Vrba, un alt martor cheie la procesul din 1985, nu a revenit nici el la procesul din 1988. Procurorul Pearson, întrebat de judecătorul Ron Thomas dacă vor veni „supraviețuitori,” a răspuns vrednic de milă (eram acolo) că de data asta nu vor veni.

Pentru că mi-e mila de ei, nu voi menționa aici (am făcut-o deja în articolul sus-menționat) declarațiile făcute în 1988 de reprezentantul Crucii Rosii, Charles Biedermann, un om aparent sincer și inteligent care a dat de multe ori răspunsuri evazive și înșelătoare, și de profesorul Christopher Browning, care a oferit o imagine jalnică a ceea ce poate fi un profesor universitar american: confuz, ignorant, de o naivitate nelimitată, iubitor de bani și un om fără scrupule. Am văzut în el un profesor universitar care a acceptat 150 dolari pe ora de la plătitorii canadieni de impozite pentru a veni la Toronto pentru a zdrobi și arunca în închisoare un singur om - Ernst Zündel - pentru că a publicat în Canada un eseu vechi de 14 ani care fusese distribuit gratuit în Anglia și în țara lui Browning.

Pentru mine, unul dintre principalele rezultate ale primului Raport Leuchter a fost că a făcut un lucru simplu să fie fantastic de clar: acela că nu s-a realizat nici un studiu asupra „armei” folosite în comiterea crimei „Holocaustului.” De la raportul său făcut public în aprilie 1988, Leuchter nu a găsit pe nimeni, inclusiv dintre cei care au reacționat vehement la constatările sale, care să poată combate raportul său cu un alt raport întocmit anterior (desigur, nu vorbesc aici de rapoartele comandate de magistratul Jan Sehn din Polonia, rapoarte care nu au nici o legătură cu subiectul). Cât despre cei care critică anumite secțiuni din Raportul Leuchter, îi invit să-și facă propriile investigații și să vină cu rapoarte de laborator.

Rămâne o singură soluție menționată de Fred Leuchter în lucrarea prezentată la Los Angeles în februarie 1989 la cea de-a noua Convenție Internațională a Institutului pentru Studii Istorice: crearea unui comitet internațional de experți pe problema camerelor de gazare. În 1982, istoricul francez Henri Amouzoux, cu care discutasesm despre cercetările mele, mi-a mărturisit că speră într-o astfel de soluție. Mi-a spus că ceea ce dorea era o comisie „internațională,” categoric nu una „națională,” întrucât francezii par incapabili să fie sinceri în problema camerelor de gazare.

Autoritățile polone, exceptând un subit apetit pentru Glasnost, se vor opune cu toată tăria unei astfel de anchete, așa cum se opun și accesului normal la arhivele Muzeului de la Auschwitz, în special la registrele cu morți (Totenbücher), abandonate de germani și care ne-ar da o idee despre numărul adevărat de morți de la Auschwitz și a cauzei morții lor. În 1987, Tadeusz Iwaszko, directorul arhivelor de la Muzeul Auschwitz, i-a spus jurnalistului francez Michel Folco (în prezența chimistului Jean-Claude Pressac, unul dintre prietenii lui Serge Klarsfeld) că „dacă am fi făcut săpături care nu ar fi descoperit nici o dovadă a existenței camerelor de gazare, evreii ne-ar fi acuzat pe noi, polonii, că le-am distrus.” {Nota: Pe 8 august 1989, Ernst Zündel i-a scris lui Mihail Gorbaciov, informându-l că a aflat de capturarea registrelor cu morți de la Auschwitz de către Uniunea Sovietică, din mărturia la proces a delegatului Crucii Roșii, Charles Biedermann. El a solicitat accesul la dosare și a arătat ca publicarea registrelor ar fi un gest de bună-voință. Ca o coincidență fericită, URSS a publicat registrele după o lună și jumătate.}

Este foarte probabil că primul Raport Leuchter va rămâne pentru mult timp primul și ultimul cuvânt despre camerele de gazare de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek. Într-un efort pionieresc, acesta a deschis un domeniu de cercetare foarte fertil, pentru a fi urmat și dezvoltat de alții.

Al doilea Raport Leuchter

Al doilea Raport Leuchter este tot o lucrare de pionierat, de data aceasta cu privire la presupusele camere de gazare de la Dachau, Mathausen și Hartheim.

Nu l-am însoțit pe Leuchter și echipa sa la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, dar mă gândisem din 1977 că trebuie studiate instalațiile de gazat americane care folosesc gaz cianic, pentru a cunoaște absurditatea presupuselor camere de gazat germane care foloseau chipurile Zyklon B, un insecticid pe bază de cianură hidrogenată. Am sperat, fără să cred cu adevărat asta, că într-o bună zi un expert pe camere de gazare americane va vizita Auschwitz și va face acel studiu fizic și chimic care ar trebui făcut de o comisie juridică sau istorică onestă.

În 1979, în perioada primei convenții internaționale a Institutului de Studii Istorice, am prezentat această idee câtorva oameni, în special lui Ernst Zündel. În anii care au urmat, am abandonat orice speranță. Trebuie să spun că nici printre revizionisti aceasta idee nu s-a bucurat de prea mult interes. Poate li s-a părut prea îndrăzneată sau nerealistă, dar Ernst Zündel nu a abandonat nici ideea și nici speranța reușitei. În prefața la primul Raport Leuchter am spus cum, datorită lui Ernst Zündel și a avocatei canadiene Barbara Kulaszka, am putut să-l întâlnesc pe Fred Leuchter la Boston, și cum a fost organizată expediția în Polonia.

Pentru expediția din Germania de vest și Austria am făcut parte din echipa Leuchter. În raportul pe care îl veți citi, Fred Leuchter ne dă toate informațiile importante despre membrii echipei, natura și rezultatele misiunii sale.

- Dachau -

Între 1945 și 1960, propaganda aliaților și instanțele aliate ne-au tot spus că la Dachau, Mathausen și Hartheim s-au folosit camere de gazare. Aparent existau și dovezi în acest sens. Se vorbea în special de camera de gazare de la Dachau și de victimele ei. Propaganda americană era atât de puternică încât, dacă exista vreo țară în lume în care „gazările” de la Dachau să fie considerate la fel de dovedite ca și piramidele din Egipt, atunci această țară era S.U.A.

Una dintre zilele decisive ale scamatoriei de proces de la Nürnberg a fost cea în care acuzarea a prezentat un film despre lagărele de concentrare germane. Punctul forte a fost prezentarea „camerei de gazare” de la Dachau. Naratorul explica funcționarea echipamentului despre care se spunea că gazase „probabil chiar o sută de oameni o dată.” Nu avem cuvinte să descriem cât de mult au putut câteva imagini să capteze și să influențeze imaginația oamenilor, inclusiv a majorității apărătorilor germani. Cele două evenimente care au contribuit cel mai mult la stârnirea unor resentimente împotriva Germaniei înfrânte au fost prezentarea aceluia film și apoi mărturisirea publică făcută la tribunal de Rudolf Höss, „comandantul de la Auschwitz.” Se știe astăzi că acea mărturisire a fost „dictată.” Ea a fost în esență compusă din imaginația bolnavă a unui evreu englez, unul dintre cei care l-au torturat pe Höss după capturarea sa (vezi Robert Faurisson, Cum au obținut britanicii mărturia lui Rudolf Höss, Jurnalul de Studii Istorice, iarna 1986-1987, pag. 389-403).

Însă povestea „gazărilor” de la Dachau conține mult praf în ochi. A trebuit să așteptam până în 1960 ca mincinoșii s-o recunoască. Pe 19 august 1960, în Die Zeit, celebrul Martin Broszat a recunoscut că nu au existat gazări la Dachau. Cu doi ani anterior, același istoric, spre rușinea sa, a publicat „mărturia” lui Rudolf Höss, chipurile scrisă în închisoare după ce Höss a fost predat de britanici comuniștilor poloni. Broszat a prezentat-o ca originală și demnă de

încredere, deși respectiva „mărturie” era în esență identică cu cea obținută de britanici, nefiind nimic altceva decât o versiune reorganizată și extinsă a invențiilor englezilor, cu puțină aromă polonă ! (În 1972, Martin Broszat a devenit directorul Institutului de Istorie Contemporană din Munchen, un institut semi-oficial de propagandă a Germaniei de vest).

Astăzi, fiecare vizitator al „camerei de gazare” de la Dachau poate citi pe un panou mobil următoarea frază în cinci limbi:

CAMERĂ DE GAZARE - disimulată în „sală de duș” - nu a fost folosită niciodată ca o cameră de gazare.

Întrucât panoul este mobil, regizorii de film care caută senzaționalul, precum și alți mincinoși profesioniști, pot întoarce panoul pentru a ieși din cadru, filmând sau fotografiind însă din toate unghiurile în timp ce tot repetă că aceea era o cameră de gazare folosită la uciderea prizonierilor.

Sunt uimit de cinismul oficialilor de la Muzeul Dachau și de naivitatea vizitatorilor. Cuvintele de pe panou nu spun nimic. În 1980, în *Apărare împotriva celor care mă acuză că falsific istoria* (1980, pag. 197-222), cred că am explicat aceasta idee. Am scris acolo cum i-am pus în încurcătură pe Barbara Distel, directoarea Muzeului și pe Dr. Guerisse, pe atunci președintele Comitetului Internațional Dachau, cu sediul la Bruxelles, când i-am întrebat de ce au denumit încăperea aceea „cameră de gazare.” Când oamenii i-au întrebat pe cei doi cum se face că germanii nu au avut timp să termine acea cameră de gazare începută în 1942, ei au răspuns că prizonierii folosiți la construirea ei fie o sabotau, fie refuzau să muncească. Însă cum ar fi putut acei prizonieri, care în viața lor nu văzuseră ceva ce nu exista pe lumea aceasta (o cameră de gazare pentru 100 de persoane o dată), cum de știau ei de la început că, odată terminată, aceea va fi o cameră de gazare? Să fie vorba de o altă minune, un caz de telepatie sau inspirație divină? Detaliile muncii, cunoscute de prizonieri, au fost trecute din gură în gură altor prizonieri timp de trei ani? Le-au destăinuit germanii o misiune ultra-secretă fără să se preocupe de finalizarea acestui instrument de ucidere, dacă omorârea deținuților era o politică oficială în cadrul „Soluției Finale”? Mai mult, de unde au știut Barbara Distel și Dr. Guerisse că acea încăpere era o cameră de gazare nefinalizată? Ne pot explica și nouă ce mai trebuie adăugat pentru a o termina? De unde au obținut informațiile tehnice? Au în arhivele lor planuri de construcție pentru camere de gazare? Au văzut vreodată o cameră de gazare „finalizată”? Unde și când?

În timpul vizitei noastre la Dachau pe 9 aprilie 1989, Fred Leuchter, Mark Weber și cu mine am fost filmați de cameramanul Eugen Ernst, mai întâi în camera de gazare, apoi, la plecare, pe un fel de teren de paradă din exterior. Acolo ne-am decis să înregistram comentariilor noastre despre vizită. Turiștii are tocmai vizitaseră camera ne-au văzut și unii s-au oprit și ne-au ascultat. Fred Leuchter a putut să-și exprime opinia în liniște, cu excepția unui incident minor provocat de un turist care m-a întrebat agresiv dacă puneam la îndoială realitatea „camerei de gazare.” Nu i-am răspuns și a plecat. Când a fost rândul lui Mark Weber și al meu să comentăm vizita, turiștii au început să se strângă în număr foarte mare. Unii erau puțin agitați. Am fi putut să întrerupem înregistrarea și să o continuăm în altă parte, dar eu am decis să rămânem acolo și să încercăm să ne folosim de situație. La urma urmei, aveam înaintea noastră cea mai bună audiență posibilă: toți tocmai vizitaseră o „cameră de gazare” și ar fi mers să le spună prietenilor „Nimeni nu poate contesta existența camerelor de gazare. Eu însumi am văzut una la Dachau.” Am început o discuție cu vizitatorii. Le-am spus că nu au vizitat nici o cameră de gazare, ci o încăpere căreia dna Distel, directoarea Muzeului, îi dăduse acel nume. Făcând aceasta, dânsa a făcut o afirmație pentru care nu a oferit nici o

dovadă (cele câteva fotografii și documente dintr-o încăpere alăturată nu dovedeau nimic). Însă cine a îndrăznit să-i ceară vreo dovadă? Aparent nimeni. Le-am atras atenția turiștilor să nu fie tentați să meargă acasă și să povestească că au văzut o cameră de gazare la Dachau. În realitate, nu văzuseră nimic de genul acesta. În mijlocul prezentării mele, le-am spus că din punctul de vedere al revizioniștilor, nu au existat camere de gazare nicăieri, nici la Auschwitz, și nici nu a existat vreo politică germană de exterminare a evreilor.

Situația începea să se complice. Unii vizitatori au reacționat supărați, alții au fost de acord cu noi. Fiecare era fie indignat, fie curios. Un tânăr german mi-a spus că aș merita să intru la închisoare pentru asemenea afirmații. Cei mai ostili au încheiat-o în maniera obișnuită: „Camere de gazare sau nu, nu e nici o diferență.” Acesta este un argument care mie, un francez, îmi place în mod deosebit, dat fiind că în Franta, Jean-Marie Le Pen fusese condamnat de instanță ca urmare a plângerilor grupurilor evreiești, pentru că ar fi spus exact același lucru.

Miraculoasa „cameră de gazare” este piesa de rezistență a religiei Holocaustului. Nu revizioniștii, ci cei care cred în aceasta religie fac atâta agitație pe seama camerelor de gazare. În consecință, trebuie să le cerem o explicație de unde atașamentul acesta față de camera de gazare. Desigur, ei trebuie să se agațe de asta, pentru că fără un mijloc specific de distrugere, este imposibil să dovedești existența uciderii sistematice și specifice a evreilor. Fără camera de gazare nu există genocid. Și fără genocid, istoria comunității evreiești este identică cu cea a oricăror alte comunități din timpul celui de-al doilea război mondial.

Eugen Ernst a putut să înregistreze mare parte din întâmplarea care mi-a dat ocazia să țin prima mea prezentare publică în Germania despre tabu-ul „camerelor de gazare” și a pretenției de „genocid,” chiar peste drum de falsa cameră de gazare de la Dachau, una dintre piesele de rezistență ale susținătorilor gogoșii Holocaustului.

- Mathausen -

Minuscula cameră de gazare de la Mathausen nu a fost niciodată prea împinsă la înaintare de susținătorii Holocaustului. Nici nu avea cum. Timp de aproape o jumătate de secol numai doi oameni au încercat să ne convingă de realitatea ei. Hans Marsalek din Austria și Pierre-Serge Choumoff din Franța. În diferite publicații ei au evitat să ne prezinte o fotografie a interiorului încăperii. Motivul este simplu: camera arată ca o simplă sală de duș și nu există nimic acolo care să te ducă la ideea că ar fi fost folosită pe post de cameră de gazare cu toate echipamentele care, dacă ar fi existat, ar fi trebuit să fie încă acolo! Marsalek și Choumoff de obicei nu ne arată nimic; rareori ne prezintă o fotografie din exterior cu cele două uși (două uși la o cameră de gazare - aceasta dublează problemele legate de păstrarea etanșeității încăperii), sau uneori îl lasă pe cititor să vadă vag o mică parte din interior.

La prima mea vizita la Mathausen în 1978, i-am întrebat pe oficialii muzeului, în particular pe director, un fost deținut spaniol, de ce printre numeroasele vederi de vânzare turiștilor nu se afla nici una cu presupusa cameră de gazare. Răspunsul a fost: „Asta ar fi prea crud.” Un răspuns surprinzător, având în vedere că toate muzeele din lagărele de concentrare, inclusiv cel de la Mathausen, sunt reminiscențe ale „camerelor groazei” care pot fi văzute la târguri și expoziții, și când realizezi că acest „anti-nazism de sex-shop” este una dintre mărfurile de succes ale afacerii Shoah.

În timpul aceleiași vizite am vrut să aflu de ce nu era prezentată, nici în „camera de gazare” și nici în muzeu, o opinie a vreunui expert care să ateste că ceea ce la suprafață părea o sală de

duș, în realitate era o camera de gazat oameni. Directorul lagărului s-a hazardat să afirme că textul unui astfel de raport se află în interiorul camerei de gazare. Asta nu era adevărat. A trebuit să revină și să-mi spună despre un raport expert care se poate găsi la Linz, dar nu mi-a dat alte detalii despre el. E clar că dacă ar exista un astfel de raport expert, el ar fi reprodus în toate materialele legate de Mathausen și că ar apărea menționat în toate bibliografiile despre „Holocaust.”

În timpul inspecției noastre la Mathausen pe 10 aprilie 1989, a avut loc un incident cu implicarea autorităților lagărului. Noi am vizitat locul dis-de-dimineață, pentru ca Fred Leuchter să poată preleva mostrele fără riscuri. Imediat ce și-a terminat treaba (care a făcut ceva zgomot) câteva grupuri de vizitatori au început să intre în „camera de gazare.” Majoritatea erau copii de școală, îndoctrinați sistematic pentru a se rușina și a urî ce au făcut chipurile generațiile anterioare de germani și austrieci în timpul războiului (Austria este țara de adopție a infamului [Simon Wiesenthal](#)). Ghizii, fie oficiali ai muzeului, fie profesoare, le explicau copiilor pe larg despre „camera de gazare” și despre funcționarea acesteia, oferindu-le explicațiile tipice din literatura Holo, cu multele ei contradicții.

Fără nici o introducere, Mark Weber și cu mine, sub obiectivul camerei de filmat a lui Eugen Ernst, am început să punem întrebări ghidului muzeului, cel care părea a fi liderul grupului. După ce la început a fost foarte sigur pe sine, bietul om, bombardat cu întrebări, a recunoscut în final că nimeni nu știe exact cum funcționa „camera de gazare.” Se pare că de-a lungul timpului povestea a avut mai multe variante. Le-au prezentat vizitatorilor trei variante succesive, contradictorii ale procedurii de gazare. Versiunea nr. 1:

Gazul venea din tavan prin gurile de duș (încă existente): Aceasta versiune a fost abandonată, ne-a spus oficialul, când s-a observat că, dată fiind înălțimea joasă a tavanului, victimele ar fi putut acoperi cu mâna gurile de duș, împiedicând astfel intrarea gazului. Versiunea nr. 2:

Gazul venea din tavan și era evacuat prin intermediul unui fel de coș, existent încă pe latura vestică. Oficialul nu a știut să ne spună de ce și această versiune a poveștii a trebuit să fie abandonată. Versiunea nr. 3:

Gazul venea printr-o conductă groasă, perforată, plasată pe pereții estic, la aprox. 80 de centimetri de la sol. Cu alte cuvinte, venea dintr-un loc opus celui de la versiunea nr. 2. Nu mai există azi nici urmă de conductă, și nici măcar deschizătura prin care ar fi venit ea din camera alăturată, unde s-ar fi produs gazul. Încăperea alăturată era însă complet goală și nu conținea nici un indiciu privind rolul ei.

Toate acestea erau deja dubioase, dar cel mai ciudat lucru era faptul că explicația furnizată pe o placă de metal din interiorul camerei de gazare era Versiunea nr. 2. I-am spus aceasta oficialului, care ne-a răspuns că textul de pe placă este o eroare, că procedura descrisă acolo nu mai este cea corectă. Am atras atenția ca Versiunea nr. 3, cea considerată a fi corectă, nu stătea în picioare din motive de ordin fizic. Întrucât era plasată la 80 de cm de sol, conducta perforată, chiar dacă ar fi fost parțial încastrată în perete pentru a rezista presiunii corpurilor dinăuntru, tot ar fi fost blocată de trupurile victimelor îngrămădite în camera de gazare. Cum ar fi putut gazul să se împrăștie pentru a omorî victimele din toată încăperea? Oficialul a răspuns în final că el nu este om de știință și că explicația lui era cea oferită în cartea scrisă de... Hans Marsalek.

La câteva minute după ce ghidul muzeului a plecat, au apărut doi ofițeri de poliție (?) care ne-au ordonat să nu mai filmăm. Ne-au spus că putem fotografia și filma orice de la Mathausen,

mai puțin... „camera de gazare” și cuptorul crematoriului! Totuși, nu exista nici o interdicție de felul acesta.

În orice caz, mii de vizitatori au fotografiat cele două locuri fără nici un avertisment din partea autorităților lagărului.

La Mathausen am avut sentimentul că autoritățile lagărului trăiau un sentiment de panică. Păreau îngrijorate de progresele revizionismului din Austria și de lucrările unor oameni ca Emil Lachout, Gerd Honsik și Walter Ochensberger. (În trecut fie spus, doresc să adresez un omagiu memoriei unui alt austriac, Franz Scheidl. În anii 1960, pe cheltuiala sa, a publicat o întreagă serie de studii sub numele general de Geschichte der Verfemung Deutschlands [„Istoria defăimării Germaniei”]. Aceasta a rămas necunoscută, chiar pentru mulți revizioniști).

- Castelul Hartheim -

Castelul Hartheim se poate vedea de la mare distanță, fiind plasat în mijlocul unei câmpii. Pentru o zonă care chipurile a fost aleasă pentru a derula cele mai secrete crime, este chiar imposibil de ascuns. Castelul a fost, înainte și după război, un fel de azil și asta este și astăzi. Are o încăpere mică, cu un aspect inofensiv, care te face să te întrebi de ce susținătorii Marii Gogoși a decis s-o denumească „camera de gazare.” Este una dintre cele mai insultătoare și grosolane invenții ale religiei Holocaustului. Îi vad astăzi o singură utilitate: celor care râd de superstițiile religioase din trecut de parcă epoca noastră ar fi mai iluminată și mai inteligentă, lor le spun cu bucurie: „Mergeți de vizitați camera de gazare de la Castelul Hartheim și veniți apoi să-mi spuneți dacă nu vă simțiți jigniți și luați de proști de cei care au tupeul să afirme că aceea a fost cândva o cameră de gazare.” Nu știu nici o publicație care să fi reprodus vreo fotografie a minusculei „camere de gazare.” Ea a fost identificată astfel de Hans Marsalek în versiunea engleză a mărturiei obținute chipurile de el de la Franz Ziereis, comandantul de la Mathausen, referitoare la „marile instalații de gazare unde, după părerea lui Ziereis, au fost omorâți între 1 și 1,5 milioane de oameni.” [!]

Intifada revizionistă

Actuala agitație din rândurile apărătorilor Holocaustului are unele efecte ciudate. Până în anii 1970, ei credeau că la Auschwitz, Birkenau și la alte lagăre din Polonia există dovezi solide privind existența camerelor de gazare și deci a genocidului evreilor. Până atunci chiar merseseră până la a afirma că au fost unele exagerări și că lagărele din afara actualei Polonii probabil sau cu siguranță nu au avut deloc camere de gazare.

Începând cu anii 1980, sub presiunea scrierilor revizioniste, camerele de gazare din Polonia și în special cele de la Auschwitz și Birkenau au devenit tot mai îndoielnice. Aceasta a produs atunci o reacție motivată de frică. Într-o mișcare comparabilă cu cea a fundamentalistilor religioși sau politici, exterminacioniștii au făcut un apel de întoarcere la credința și la dogmele inițiale. Au restabilit camerele de gazare la care renunțaseră. Eu încep să spun că într-adevăr au existat camere de gazare la Mathausen, Sachsenhausen, Ravensbrück, Neuengamme, Struthof-Natzweiler și probabil chiar și la Dachau. Mă refer aici la cartea lui Adalbert Rückerl, Hermann Langbein, Eugen Kogon și alți 21 de scriitori: NS-Massentötungen durch Giftgas, (Fischer Verlag, 1983).

Cu privire la Mathausen, unii oameni, inclusiv Claude Lanzmann și Yehuda Bauer, au mers până la retractarea poveștii. În 1982, Bauer scria că „la Mathausen nu au avut loc gazări.”

Lanzmann era la fel de categoric. În 1986, în timpul unei dezbateri privind afacerea Roques la Europe 1 (un post de radio francez), el l-a corectat pe ministrul Michel Noir, care menționase de camera de gazare de la Mathausen. Lanzmann l-a contrazis ferm pe ministru: în acel lagăr nu a existat niciodată o camera de gazare. Aceasta nu i-a împiedicat însă pe cei doi să afirme câțiva ani mai târziu că a existat o cameră de gazare la Mathausen. (Pentru retractarea lui Bauer, vezi pag. 33-34 din absurda carte publicată la Viena în 1989 de către Dokumentationsarchiv des österreichischen Widerstandes sub titlul Das Lachout – „Dokument”, Anatomie einer Fälschung. Pentru retractarea lui Lanzmann, citiți scrisoarea sa publicată în Le Monde Juif, iulie-septembrie 1986, pag. 97). Toate aceste retractări și schimbări bruște de direcție, explicații care se schimbă mereu, sunt o dovadă în plus că „camerele de gazare” și „genocidul” nu sunt altceva decât un mit. Un mit se schimbă constant sub influența opiniilor dominante și după necesitățile momentului.

Exterminaționiștii de astăzi mai au doar două refugii, două puncte pe care speră să-și bazeze credința: „camionul cu gaz” și „Treblinka.” Pentru primul punct, le pot spune că francezul Pierre Marais va publica în curând un studiu numit Le Mythe des camions a gaz (Mitul camioanelor cu gaz). Pentru cel de-al doilea punct, le pot spune că vor pierde „Treblinka” așa cum au pierdut și „Auschwitz.”

În viitorul imediat, promotorii Holocaustului își vor păstra banii, puterea, capacitatea de a produce filme, de a organiza ceremonii, de a construi muzee, dar acele filme și ceremonii nu vor fi decât din ce în ce mai mult golite de sens. Vor găsi în continuare mijloace de reducere la tăcere a revizioniştilor prin atacuri fizice, campanii de presă, adoptarea de legi speciale și chiar crimă. La cincizeci de ani de la terminarea războiului, ei vor continua să-i acuze pe cei pe care îi numesc „criminali de război” în caricaturile lor de procese. Revizioniştii le vor răspunde cu studii de istorie și medicale și cu cărți tehnice și de știință. Aceste cărți și studii vor fi pietrele noastre, în această Intifadă intelectuală.

Evreii vor avea de ales: ori urmează exemplul celor câțiva curajoși din rândurile lor care au denunțat Marea Gogoasă, fie vor susține activitățile melodramatice ale unor Elie Wiesel și Samuel Pisar și rușinoasele vânatoare de vrăjitoare derulate de indivizi ca Simon Wiesenthal și O.S.I. din Statele Unite.

David Irving, care s-a alăturat poziției revizioniştilor în 1988, a afirmat recent:

„Comunitatea evreiască trebuie să-și cerceteze conștiința. Ei susțin un lucru care nu e adevărat.” (The Jewish Chronicle, Londra, 23 iunie 1989)

Mai bine nici că se putea spune.

Dr. Robert Faurisson

August 1989

Al doilea raport Leuchter

Introducere

În martie 1989 am fost solicitat de către Dl. Ernst Zündel din Toronto, Canada, să investighez 3 (trei) presupuse camere de gazare și crematorii din Germania și Austria. Aceste locuri, oficial folosite de germani în al doilea război mondial, erau Dachau, în Germania, și Mathausen și Castelul Hartheim, ambele lângă Linz, Austria.

Constatările acestor investigații și al analizelor chimice de la Dachau, Mathausen și Hartheim au dus la formularea unui raport tehnic și a unui studiu de specialitate privind instalațiile menționate mai sus, din punct de vedere al funcționării lor ca și camere de gazare. Deși se acceptă azi de către mulți istorici oficiali că aceste instalații nu au funcționat niciodată ca și camere de gazare, Dl. Zündel a dorit să risipească orice îndoieli și să demonstreze științific, indubitabil, dacă aceste instalații au fost folosite sau nu ca și camere de gazare. La indicațiile Dlui Zündel, am realizat prezenta investigație și evaluare științifică. Duminică, 9 aprilie 1989, am sosit la Dachau cu următoarea echipă: Carolyn Leuchter ca secretară/tehnician; Dr. Robert Faurisson, consultant; Mark Weber, istoric și autor privind istoria europeană contemporană; Tjudar Rudolf, interpret; Steven Devine, tehnician; Eugen Ernst, cameraman, și Kenneth Ernst, asistent cinematografie. A doua zi, luni, 10 aprilie, am inspectat Mathausen și Castelul Hartheim, lângă Linz, Austria. Prezentul raport și constatările mele au rezultat pe baza acestor investigații realizate la Dachau, Mathausen și Hartheim.

Scopul

Scopul acestui raport și al investigațiilor anterioare lui a fost acela de a stabili dacă presupusele camere de gazare din cele 3 locuri, una în Germania și două în Austria, anume Dachau și respectiv Mathausen și Castelul Hartheim, au putut fi folosite în vreun fel ca și camere de gazare. Deși cunoștea faptul că mulți istorici recunoscuți admit astăzi că nici una dintre aceste instalații nu a funcționat vreodată ca și cameră de gazare, autorul este de asemenea conștient că imediat după ce americanii au capturat aceste locații în timpul celui de-al doilea război mondial, în presa internațională a vremii acestor instalații li s-a atribuit rolul de instalații de gazare a oamenilor. Prezenta investigație s-a efectuat și prezentul raport s-a scris în scopul eliminării oricăror dubii.

Scopul include investigarea și inspectarea la fața locului a instalațiilor fizice, a proiectului acestor instalații și o descriere a presupuselor proceduri de gazare folosite la presupusele execuții. De asemenea, scopul include estimări ale numărului maxim de persoane care ar fi putut intra în presupusele camere de gazare și timpul necesar pentru aerisire. Scopul nu include o determinare a persoanelor care au murit sau au fost ucise altfel decât prin gazare, sau dacă chiar a avut loc un „Holocaust.” Nu este în intenția autorului să redefinească „Holocaustul” în termeni istorici, ci numai să furnizeze o dovadă științifică și informații obținute la fața locului și să prezinte o opinie pe baza tuturor datelor științifice, tehnice și cantitative disponibile, legat de scopul și utilizarea presupuselor camere de gazare și a crematoriilor de la aceste amplasamente.

Preambul

Investigatorul principal și autorul prezentului raport este inginer și specialist în proiectarea și construcția de camere de gazare și a lucrat în mod specific la proiectarea instalațiilor din Statele Unite pentru executarea condamnaților cu ajutorul cianurii de hidrogen gazoase (gazul „Zyklon B”).

Investigatorul a inspectat presupusele camere de gazare din Polonia și este autorul raportului legat de aceste instalații, numit *Raport tehnic privind presupusele camere de gazare de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, Polonia* (1988, Samisdat Publishers Ltd.). Autorul a fost recunoscut de către o instanță canadiană ca fiind expert în tehnologia camerelor de gazare, și a depus mărturie privind inexistența unor instalații de gazare în aceste locuri.

Investigatorul a inspectat instalațiile de la Dachau, în Germania, și Mathausen și Castelul Hartheim, în Austria, a efectuat măsurători și a prelevat mostre. A achiziționat broșuri oficiale publicate și oferite publicului spre vânzare la cele trei muzee și a analizat aceste materiale. De asemenea, a analizat literatura procedurală privind despăducherea cu ajutorul cianurii de hidrogen gazoase („Zyklon B”).

Amploare

Prezentul raport include inspectarea fizică și date cantitative obținute la Dachau, Mathausen și Hartheim, literatura obținută de la cele trei muzee și analiza mostrelor prelevate de la Mathausen. Din motive explicate mai jos, la Dachau și la Hartheim nu s-au prelevat probe. La alcătuirea acestui raport au fost folosite și date privind construcția camerelor de gazare din SUA și protocolul operațional folosit în Statele Unite, provenind din cunoștințele și experiența în domeniu a investigatorului, precum și informații obținute din investigarea presupuselor camere de gazare din Polonia. În plus, au fost analizat procedurile operaționale și echipamentelor folosite la instalațiile de despăduchere. Folosind toate datele de mai sus, investigatorul a limitat obiectul prezentului studiu la stabilirea posibilității presupuselor camere de gazare de la Dachau, Mathausen și Castelul Hartheim să realizeze omorârea în masă - exterminarea ființelor umane folosind gazul „Zyklon B” (cianură hidrogenată).

Sinopsă și constatări

După studierea literaturii disponibile și examinarea și evaluarea instalațiilor existente la Dachau, Mathausen și Castelul Hartheim, dispunând de informațiile de specialitate privind principiile de proiectare ale camerelor de gazare și pe baza informațiilor dobândite în formularea raportului anterior legat de presupusele camere de gazare din Polonia, autorul concluzionează că nici una dintre aceste instalații - Dachau, Mathausen sau Castelul Hartheim - în mod frecvent indicate ca fiind instalații de gazare, nu au fost folosite vreodată așa, și concluzionează mai departe că din cauza proiectării și construcției acestor instalații, ele nu ar fi putut fi niciodată folosite ca și camere de gazare.

Metodologie

Procedurile implicate în studiu și analiza tehnică de la baza acestui raport au fost următoarele:

1. Studiu general al materialului disponibil.
2. Inspecție și examinare la fața locului a instalațiilor în cauză, care au inclus prelevarea de date fizice (măsurători și informații constructive), și prelevarea de mostre fizice

(cărămidă și mortar) care au fost transportate în Statele Unite pentru analiză chimică.

3. Analiza datelor logistice vizuale (on-site) și înregistrate.
4. Date obținute la studiul anterior privind presupusele camere de gazare de la Auschwitz I, Birkenau și Majdanek, Polonia.
5. Compilarea datelor obținute.
6. Analiza informațiilor dobândite și compararea acestor informații cu informațiile de design, procedurale și logistice și cu cerințele de proiectare, construire și exploatare a camerelor de gazare folosite actualmente în Statele Unite.
7. Analiza chimică a materialelor prelevate pe teren.
8. Concluzii bazate pe dovezile obținute.

Raportul Leuchter

Raportul Leuchter, care a format baza depoziției autorului în procesul lui Ernst Zündel, la Toronto, Ontario, din data de 20 aprilie 1988, este un studiu al presupuselor instalații de gazare de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, Polonia. Raportul conține datele finale privind utilizarea cianurii de hidrogen („Zyklon B”) în scopul execuției prin gazare, date despre proceduri și instalații de curățare, proiectul și protocolul camerelor de gazare din SUA, efectele medicale și toxice ale cianurii de hidrogen, o scurtă istorie a presupuselor camere de gazare germane cu accent pe caracteristicile constructive și o analiză a tehnologiei crematoriilor, incluzând o discuție privind capacitățile maxime de incinerare. În plus, există o discuție privind aspectele tehnice ale compușilor cianici și ale crematoriilor.

Materialele menționate în paragrafele de mai sus ale Raportului Leuchter (1988) reprezintă o completare a prezentului raport.

Locații: Dachau, Mathausen și Castelul Hartheim

Aceste locații sunt analizate separat și împreună, în sensul că Dachau și Mathausen au fost descrise în timp ca furnizând deținuți pentru Castelul Hartheim, unde aceștia ar fi fost executați.

- Dachau -

Presupusa instalație de execuție de la Dachau este situată într-o clădire numită „Baracke X.” Aceasta instalație a fost construită în 1942 și includea un crematoriu cu 4 retorte. A fost construită în primul rând ca o înlocuire a două crematorii mai vechi și mai mici situate în apropiere. Instalația includea o morgă, incinte de curățare (camere de despăduchere), zone de lucru aferente și o cameră identificată printr-un panou de deasupra ușii ca fiind „Brausebad” (camera de dus). Această cameră de duș este prezentată ca și cameră de gazare iar turiștii de azi sunt informați că aceasta a fost „camera de gazare.”

Presupusa cameră de gazare are o suprafață de aprox. 40 m² și un volum de 92 m³. Inițial era o cameră de duș, dar se pare că a fost modificată după capturarea lagărului Dachau de către

americani. Tavanul actual este la 2,3 m și dispune de 17 capete de duș false, fabricate din tablă de zinc. În plus, tavanul dispune de 8 locașuri îngropate, pentru iluminat și neavând protecție împotriva exploziei. Există și 2 presupuse guri de intrare a gazului cu site interne măsurând 40 x 70 cm, sudate spre exterior. Presupusa cameră de gazare dispune de o gură de aerisire adăugată în mod clar după construire. Pereții sunt din faianță iar tavanul este din beton vopsit în alb. Există două scurgeri în podea, de 52 x 66 cm, legate de celelalte scurgeri din clădire și din lagăr. Există două uși cu locașuri pentru garnituri, asemenea multor uși europene.

Din construcție se poate vedea că presupusa cameră de gazare a fost inițial o cameră de duș, așa cum am găsit în toate celelalte lagăre inspectate. Capetele false de duș sunt fabricate din foaie de tablă - un cilindru și un con - cu un cap tip stropitor asemenea stropitorilor de grădină. Nu sunt legate și nici nu pot fi legate la vreun sistem de țevi. Sunt proiectate să arate ca dușuri funcționale, atunci când le privești de jos. Tavanul cu capetele false de duș pare să fi fost adăugat ulterior construcției inițiale, aparent după capturarea lagărului. Tavanul este construit din beton turnat în jurul capetelor de duș. Este o construcție tipică cu planșeu de beton suspendat. Documentul nr. 47 al Congresului 79, prima sesiune, al Statelor Unite, include o investigație la Dachau. În acest document, camera de gazare este descrisă ca având un tavan înalt de 3 m cu dispozitive din alamă pentru introducerea gazului în cameră. Actualul tavan are numai 2,3 m și nu dispune de nici un dispozitiv de admisie menționat în Documentul nr. 47.

Direct deasupra sălii de duș se află țevile de abur și încălzire, care sunt conforme cu principiile standard de construcție pentru aducerea apei calde în sala de duș. Aceste țevi nu pot fi văzute azi în sala de duș. Totuși, existența lor poate fi confirmată prin observarea țevilor care intră în zona sălii de duș din coridorul aflat în spatele acestei săli, și vizibile numai printr-o fereastră din spatele clădirii. Este o construcție extrem de periculoasă și iresponsabilă să plasezi țevi cu abur sub presiune deasupra unei încăperi în care s-ar afla gaz exploziv. La un capăt al camerei se observă că gura de aerisire a fost adăugată. Gurile prin care se spune că intra gazul, identice cu cele de la tomberoanele de bloc, au fost în mod evident adăugate după punerea faianței inițiale. Ambele modificări sunt evidente din dispunerea neuniformă a faianței interioare și a cărămizilor exterioare. La un capăt al camerei se afla 2 cutii electrice îngropate, cu grătare, care nu ar trebui să existe într-o încăpere care conține gaz exploziv. Nu există nici o etanșare a camerei, pentru a preveni scurgerea gazului și nici un sistem pentru eliminarea gazului după utilizare, sau vreun coș de aerisire adecvat (standardul este de minim 12 m). Ușile nu sunt etanșe. Sunt doar rezistente la apă. Nu există nici un sistem pentru evaporarea (încălzirea) sau distribuirea gazului în încăpere. Folosirea unei guri incorect proiectate pentru introducerea de „Zyklon B” ar împiedica evaporarea corespunzătoare a gazului din fulgii de „Zyklon B,” din cauza suprafeței insuficiente de expunere. Majoritatea, dacă nu toți, fulgii de „Zyklon B” ar rămâne în mecanismul de introducere din cauza mișcării angulare insuficiente a basculei pentru fulgii cu gaz.

Pe un panou plasat în presupusa cameră de gazare, oficialii muzeului Dachau afirmă: „CAMERĂ DE GAZARE - deghizată în 'sală de duș' - nu a fost folosită niciodată ca și cameră de gazare.” O examinare a presupusei camere de gazare arată clar că această instalație a fost construită totuși ca sală de duș și folosită numai în acest scop. Modificările sălii, care includ adăugarea tavanului, capetele de duș false, gurile de intrare aer și gaz au fost realizate mult după construcția inițială a „Baracke X” și a sălii de duș, din motive și de către persoane necunoscute autorului. La acest amplasament nu au fost prelevate mostre din cauza numărului mare de turiști din interiorul camerei.

Presupusa cameră de gazare ar fi putut include numai 47 de persoane, folosind regula de includere de 0,83 m², acceptată ca standard în practică pentru sistemele de aerisire. Fără un sistem de evacuare sau ferestre, ar fi nevoie de cel puțin o săptămână pentru aerisirea prin convecție. Aceasta estimare se bazează pe camerele de gazare americane care au nevoie de 20 de minute pentru aerisire, cu două schimbări complete ale aerului pe minut, și un minim de 48 de ore pentru aerisirea unei clădiri tratate, în cazul în care are foarte multe ferestre.

O inspecție la cele patru retorte noi ale crematoriului de la „Baracke X” a relevat faptul că, deși au fost folosite, nici una dintre acestea nu au fost folosite prea mult. Retortele funcționau pe cărbune.

După investigarea detaliată a presupusei camere de gazare din „Baracke X” de la Dachau, subsemnatul investigator, în opinia sa, declară în mod categoric că această instalație nu a putut fi folosită vreodată ca și cameră de gazare. Se știe faptul că denumirea de sală de duș (Brausebad) a fost atribuită inițial de către germani.

- Mathausen -

Presupusa cameră de gazare din lagărul de concentrare Mathausen era situată între spital, crematoriu și închisoare. Ca și la Dachau, unii istorici oficiali și revizionisții consideră că aceasta nu a fost niciodată folosită pentru execuții.

Presupusa cameră de gazare are o suprafață de aprox. 14 m² și un volum de 33 m³. Înălțimea tavanului este de aprox. 2,3 m, cu țevi și capete de duș funcționale. Există o scurgere în podea, 20 x 20 cm, și țevi de abur pe peretele de nord-vest pentru încălzire. Pereții sunt acoperiți cu faianță. Există două uși cu locașuri pentru garnituri, ca multe uși europene. Dispune de o presupusă gură de aerisire a gazului prin tavan, aproape de peretele nordic, dar scopul acestei guri nu poate fi verificat deoarece terenul de deasupra a fost repavat. În plus, o încăpere alăturată este descrisă ca fiind camera de comandă pentru introducerea gazului (aparent nu „Zyklon B” solid, ci chiar cianura de hidrogen gazoasă). Nu există nici un echipament pentru acest scop și nici vreo urmă să fi existat vreodată. Oficialii muzeului sunt foarte neclari și incoerenți cu privire la funcționare și au oferit mai multe variante de explicații legate de introducerea gazului în cameră. Aceștia au afirmat că gazul era introdus: (1) prin capetele de duș; (2) printr-un arbore dintr-un colț al încăperii; și (3) printr-o țevă perforată, care nu există astăzi. Iluminatul nu este protejat împotriva exploziei, fiind numai rezistent la apă. Nu există nimic care să indice că respectiva cameră de comandă ar fi existat vreodată. Instalația este complet subterană, ca și morga, spitalul și închisoarea. Instalația includea și zona în care prizonierii condamnați erau executați prin împușcare.

Din construcția instalației se poate vedea că a fost realizată și folosită ulterior numai ca sală de duș. Instalația nu dispune de nimic care să împiedice răspândirea gazului, iluminatul nu are protecție anti-explozie, sifonul din podea permite scurgerea în sistemul de canalizare și nu există prevederi pentru introducerea gazului sau pentru evacuarea amestecului aer-gaz după execuție. Mai mult, există țevi de încălzire pe abur (radiator) pe peretele de nord-vest al camerei, care ar fi provocat o explozie dacă în cameră s-ar fi introdus cianură de hidrogen gazoasă. În plus, toate capetele de duș funcționează iar întregul design este indubitabil cel al unei săli de baie.

- Considerații analitice la Mathausen -

Patru mostre au fost prelevate selectiv din presupusa cameră de gazare de la Mathausen și

trimise în Statele Unite pentru analiză chimică. Analiza detaliată a fost realizată pe fiecare mostră, atât pentru fier și cianură, conform cu procedurile standard folosite la testarea anterioară a mostrelor de la Auschwitz I și Birkenau. Ca rezultat al acestei analize și comparației cu rezultatele testelor cunoscute pentru compușii cianici de fier insolubili, s-a demonstrat că presupusa cameră de gazare nu a fost niciodată expusă la concentrații repetate de cianură, necesare pentru execuții: prin comparare cu proba nr. 32 din camera de despăduchere de la Birkenau - 1050 mg/kg, cea mai mare concentrație găsită la Mathausen a fost de 32 mg/kg, indicând curățarea clădirii la un moment dat în trecut. Aceasta indică în mod clar că aceasta instalație nu a fost o cameră de gazare.

Ca rezultat al investigații detaliate a acestei instalații, investigatorul a stabilit că această instalație nu a putut fi folosită niciodată pentru execuții prin gazare. În opinia investigatorului, instalația nu a suportat niciodată execuții prin gazare și nici nu a fost folosită vreodată ca și camera de gazare.

Lângă această instalație se află morga, care dispune de un echipament de răcire pentru cadavre. Aceasta morgă include o sală de disecție și un crematoriu, toate aflate lângă și legate de spital. Actualul crematoriu are un furnal cu o retortă. În sala alăturată exista urmele unui alt crematoriu cu o retortă, care a fost eliminat. Actuala retortă prezintă urme de folosire intensă, ceea ce este de așteptat într-un lagăr cu numai două retorte. Ambele unități funcționau pe cărbune.

Pentru conformitate, presupusa cameră de gazare putea include numai 17 persoane, folosind regula de includere de 0,83 m². Fără un sistem de aerisire, investigatorul estimează că ar fi fost nevoie de cel puțin o săptămână pentru aerisire, din aceleași motive menționate la Dachau.

- Castelul Hartheim -

Această instalație constă dintr-o încăpere de zidărie plasată lângă turnul unui castel vechi de secole. Castelul a fost donat de monarhie serviciilor de sănătate psihică din Austria și a fost plasat ulterior sub comanda guvernului german atunci când acesta a preluat controlul asupra guvernului austriac și al serviciilor de sănătate. Instalația a fost folosită ca spital de boli nervoase și sub controlul german a avut aceeași destinație. Se afirmă că în acest loc s-au desfășurat execuții în masă, cu deținuți transferați în acest scop de la Dachau și Mathausen.

Presupusa cameră de gazare era o încăpere joasă de lângă unul dintre turnurile castelului. Această cameră are o suprafață de 18 m² și un volum de 49 m³. Are un acoperiș boltit, cu o înălțime maximă de 2,7 m. Instalația avea o ușă și o fereastră, deși acum s-a realizat o deschidere rectangulară într-o cameră alăturată. Nu există nici o instalație pentru introducerea de „Zyklon B” sau pentru evacuarea gazului după folosire. Camera de acum a fost complet remodelată. Dispune de pereți și tavan tencuiți recent. Există trei suprafețe noi de podea, una deasupra celeilalte. Chiar și ușa a fost schimbată cu o ușă tipică unui spital de boli nervoase, cu ferestruică de supraveghere. Se afirmă că fereastra este cea originală, dar ea ar scăpa gaz dacă ar fi folosită la așa ceva. Nici ușa și nici ferestruica nu au dotări pentru garnituri. Se afirmă că toate instalațiile de gazare au fost îndepărtate în ianuarie 1945. În realitate, nu a existat nici un echipament de gazare pentru că pereții sunt foarte groși, caracteristici arhitecturii de castel și nu pot fi decupați ușor pentru a introduce instalații de introducere sau evacuare a gazului. Aceasta și camera alăturată au plăci comemorative pentru cei care ar fi murit gazați aici. Castelul este folosit astăzi ca locuință cu apartamente.

Se poate vedea din construcție că această instalație nu putea fi folosită pentru gaze, pereții fiind prea groși pentru instalarea echipamentului de gaze. În mod sigur, orice modificări ar fi fost vizibile și greu de mascat. Nu există prevederi pentru nici un coș de evacuare a amestecului aer-gaz și nici o posibilitate de a instala vreunul. Fereastra ar scăpa gaz, permițând scurgerea unor volume mari de gaz. Din această locație nu s-au prelevat mostre din cauza remodelării extensive a locului, care ar fi compromis orice rezultate ale testării.

Pentru conformitate, presupusa cameră de gaze ar fi putut include numai 24 de persoane, folosind regula de includere de 0,83 m². Fără un sistem de ventilare, această cameră ar avea nevoie de cel puțin o săptămână pentru aerisire (vezi Dachau).

Pe baza investigației de detaliu la fața locului, investigatorul declară în mod categoric că în opinia sa această locație nu a fost folosită niciodată și nici nu ar fi putut fi folosită pentru execuții prin gaze. Investigatorul nu cunoaște destinația adevărată a încăperii. Pe baza comparării cu încăperea plasată în oglindă pe cealaltă latură a castelului, se pare că a fost o cameră de depozitare.

Nu există crematorii la această locație.

Este surprinzător că literatura oficială a muzeelor afirmă că Dachau și Mathausen, ambele dispunând de instalații cel puțin egale cu cea de la Castelul Hartheim, trimiteau deținuți la Hartheim pentru gaze. Nu se știe de ce ar fi făcut aceasta, dat fiind că presupusa instalație de la Hartheim ar fi fost foarte greu de construit, era prea mică și la mare distanță de Dachau (200 km). Pe baza tuturor datelor este mai mult decât evident că în nici una dintre aceste locații nu a existat vreodată o instalație de gaze.

Echipamente specializate: inexistente

La toate investigațiile autorului, în Polonia, Germania și Austria, nu s-au găsit echipamente sau construcții specifice unor camere de gaze. Nu există coșuri de 12 m, nu există ventilatoare, generatoare de gaz, încălzitoare ale aerului, vopsea sau tratare specială a pereților, podelei sau tavanelor, nu există dispozitive de protecție pentru operatori și nici un proiect uniform care să fi fost folosit în mod constant la presupusele camere de gaze. Este de neconceput ca germanii, dispunând de înalta tehnologie folosită la camerele de despăduchere, să nu fi folosit această tehnologie și la presupusele camere de gaze.

Concluzie

După analizarea întregului material și inspectarea amplasamentelor de la Dachau, Mathausen și Castelul Hartheim, investigatorul a stabilit că nu a existat nici o cameră de gaze în aceste locuri. În opinia investigatorului, presupusele camere de gaze de la aceste locații nu putea fi folosite și nici nu ar putea fi folosite ca și camere de gaze.

Redactat azi 15 iunie 1989, la Malden, Massachusetts.

Fred A. Leuchter Associates, Inc. Fred A. Leuchter, Jr.

BIBLIOGRAFIE editată de Dr. Robert Faurisson

I Raportul Leuchter, nr. 1

- Fred A. Leuchter, Raport tehnic asupra presupuselor camere de gazare de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek, Polonia (întocmit pentru Ernst Zündel), 1988, 193 pag. [Raport prezentat ca dovadă la procesul pentru „știri false” împotriva lui Ernst Zündel în 1988, Toronto, Canada; conține copii ale certificatelor originale de analiză a mostrelor de cărămidă și mortar.]
- Fred A. Leuchter, Raportul Leuchter: Sfârșitul unui mit, Cuvânt înainte de Dr. Robert Faurisson, Samisdat Publishers Ltd., 1988, 132 pag., tipărit sub licență în SUA, P.O. Box 726, Decatur, Alabama 35602 U.S.A. [Ediția ilustrată a Raportului, Rezultatele analizei cărămizii și a mortarului sunt prezentate în formă prescurtată.]
- IMT Doc. L-159: Documentul nr. 47 al Congresului 79, prima sesiune, Senat: Raport (15 mai 1945) al Comitetului, solicitat de Gen. Dwight D. Eisenhower Congresului SUA cu privire la Atrocitățile și alte condiții din lagărele de concentrare din Germania, IMT, XXXVII, pag. 605-626 la pag. 621:

„O caracteristică distinctivă a lagărului de la Dachau era camera de gazare pentru executarea deținuților și instalațiile relativ elaborate pentru execuția prin împușcare. Camera de gazare era situată în mijlocul unei săli mari din clădirea crematoriului. Era realizată din beton. Dimensiunile erau de aprox. 6 x 6 m și înălțimea tavanului era de aprox. 3 m ! Pe doi pereți opuși se aflau uși etanșe prin care deținuții erau introduși înăuntru pentru execuție și scoși afară după aceea. Gazul era introdus în cameră cu ajutorul a doi robineți pe unul dintre pereții exteriori, și sub robineți exista o ferestruică de supraveghere prin care operatorul putea observa victimele murind. Gazul era adus în cameră prin țevi care duceau la dispozitivele din alamă perforată din tavan. Camera de gazare era suficient de mare pentru a executa probabil o sută de oameni odată.”

- IMT Doc. PS-2430: Lagărele de concentrare și de prizonieri de război naziste: Film documentar, 24 noiembrie 1945, IMT, XXX, pag. 357-472, la pag. 470:

„Dachau - fabrica ororilor... Pe rânduri ordonate erau hainele deținuților asfixiați în camera de gazare. Fuseseră convinși să-și scoată hainele pentru a face duș, dându-li-se prosoape și săpun. Aceasta este Brausebad - sala de duș. În sala de duș - gurile de gaz. Pe tavan - capete de duș false. În camera tehnicienilor - țevile de admisie și evacuare. Butoane pentru comandarea admisiei și evacuării gazului. Un robinet manual pentru reglarea presiunii. Praful de cianură era folosit pentru producerea gazului letal. Din această cameră cadavrele erau duse la crematoriu.”

- IMT Doc. NO-3859/64 și 3884/89: 28 pagini de documente și planuri germane (1942) despre „Baracke X” (Staatsarchiv Nürnberg) [Nici unul dintre aceste documente și planuri nu indică existența vreunei camere de gazare.]
- O.S.S. Section, Armata a 7-a (SUA), Lagărul de concentrare Dachau, Cuvânt înainte de William W. Quinn, colonel, 1945, 68 pag. la pag. 33: „CAMERELE DE GAZARE: Deținuții care erau aduși în lagărul de la Dachau pentru singurul scop de a fi executați erau în majoritate evrei și ruși. Erau aduși în lagăr, aliniați lângă camerele de gazare și sortați

ca și deținuții care erau aduși la Dachau pentru detenție. Erau duși într-o cameră și li se spunea să se dezbrace. Fiecare primea un prosop și o bucată de săpun, ca și cum urma să facă duș. În timpul procedurii, nu exista nici un indiciu că urmau să fie executați, întrucât totul era ca și la sosirea tuturor deținuților în lagăr. Intrau apoi în camera de gazare. Deasupra intrării, cu litere mari negre, scria 'Brause Bad' (dușuri). Existau aprox. 15 stropitoare de duș suspendate de tavan, prin care se dădea drumul la gaz. Era o cameră mare, cu o capacitate de 200 de oameni, și cinci camere de gazare mai mici, fiecare de câte 50. Execuția dura aprox. 10 minute. Din camera de gazare, ușa ducea la crematoriul unde cadavrele erau duse de deținuți selectați pentru această treabă. Cadavrele erau apoi așezate în 5 cuptoare, două sau trei deodată.”

- Misiunea Militară Franceză pe lângă grupul 6 de armată, Războiul chimic, nr. 23/7, Camera de gazare de la Dachau, rapoartele căpitanului Fribourg, 5 mai și 17 mai 1945, 5 pag.; 6 planșe; 1 fotografie (25 mai 1945). Căpitanul Fribourg nu a ajuns la nici o concluzie în raportul său privitor la camera de gazare, după o zi de inspecție la Dachau. Fribourg a declarat că este necesară o a doua vizită pentru a descoperi traseul gazului și posibila comunicare cu camerele de dezinfecție. A declarat de asemenea că este necesară testarea tuturor pereților.
- Cartierul general al Armatei a 3-a a SUA, Echipa de cercetare a echipamentelor inamicului, Serviciul pentru război chimic, 22 august 1945, Raport al Joseph H. Gilbert și maior James.
- F. Munn: Subiect: Camera de gazare de la Dachau (3 pp; anexe) la pag. 3:

„Pe baza interviurilor menționate mai sus și ulterior pe baza inspecției de pe teren privind camera de gazare de la Dachau (în mod vizibil nefolosită), este în opinia subsemnaților că respectiva cameră de gazare a fost o eroare din punct de vedere al execuțiilor și că nu a avut loc nici un experiment cu ajutorul ei. Având în vedere faptul că foștii deținuți au furnizat aliaților informații privitoare la experimentele cu malarie, presiunea aerului și apă rece, este firesc să presupunem că dacă ar fi avut loc execuții prin gazare, ar fi existat și informații în acest sens.”

- Planul zonei crematoriului (Dachau) în Philipp Rauscher, Never Again/Jamais Plus, Munchen, 1945 (?)
- Stephen F. Pinter, Scrisoare despre „atrocitățile germane” în Our Sunday Visitor, 14 iunie 1959, p. 15: „Am fost la Dachau timp de 17 luni după război, ca jurist al Departamentului de Război al SUA, și pot afirma că nu a existat nici o cameră de gazare la Dachau.”
- Gerald Reitlinger, Soluția finală: Încercarea de a-i extermina pe evreii din Europa, 1939-1945, Jason Aronson Inc., London, retipărită 1987, publicată inițial în 1953, 638 pag. la pag. 134:

„Astfel, în cele din urmă fiecare lagăr de concentrare german a dispus de o cameră de gazare, deși utilizarea lor s-a dovedit dificilă. Camera de gazare de la Dachau, de pildă, a fost conservată de autoritățile de ocupație americane ca lecție, dar construirea ei a fost deficitară și utilizarea limitată la doar câteva victime experimentale, prizonieri de război evrei sau ruși, care fuseseră predați de Gestapo-ul din Munchen.”

- Dr. Martin Broszat, Institutul de Istorie Contemporană din Munchen, Scrisoare în Die Zeit, 19 august 1960, p. 16:

"Weder în Dachau noch în Bergen-Belsen noch în Buchenwald sind Juden oder andere Häftlinge vergast worden. Die Gaskammer în Dachau wurde nie ganz fertiggestellt und 'în Betrieb' genommen." [Traducere: „Nici la Dachau, nici la Bergen-Belsen și nici la Buchenwald nu au fost gazați evrei sau alți deținuți. Camera de gazare de la Dachau nu a fost niciodată finalizată și pusă în funcțiune.”]

- Dr. Robert Faurisson, „Documentul Müller”, Jurnalul de Studii Istorice, primăvara 1988, pag. 117- 126. Poliția militară aliată și auxiliarii lor austrieci primeau constant copii după rapoartele întocmite de Comisiile Aliate de Anchetă asupra lagărelor de concentrare. Aceste rapoarte erau necesare pentru derularea cercetărilor legate de „crimele de război.” Pe 1 octombrie 1948, comandantul Müller și inferiorul său, Emil Lachout, au trimis următoarea circulară de la Viena, tuturor părților interesate:

„Poliția Militară. Circulara nr. 31/48. Viena, 1 oct. 1948. Expediția 10. 1. Comisiile Aliate de Anchetă au stabilit până în prezent că nici o persoană nu a fost ucisă prin gazare în următoarele lagăre de concentrare: Bergen-Belsen, Buchenwald, Dachau, Flossenbürg, Gross-Rosen, Mathausen și lagărele satelite, Natzweiler, Neuengamme, Niederhagen (Wewelsburg), Ravensbrück, Sachsenhausen, Stutthof, Theresienstadt. În aceste cazuri, s-a dovedit că mărturiile au fost obținute prin tortură și că erau false. Trebuie ținut cont de aceasta la derularea investigațiilor și interogatoriilor cu privire la crimele de război. Rezultatul acestei investigații trebuie adus la cunoștința foștilor deținuți din lagărele de concentrare, care în momentul audierii au declarat despre uciderea unor oameni, în special evrei, cu ajutorul gazului. Dacă ei vor insista asupra declarațiilor lor, împotriva lor se vor iniția acțiuni pentru fals în declarații.”

- Comitetul internațional Dachau, Lagărul de concentrare Dachau 1933-1945, 1978, 229 pag. la pag. 165: [Traducere]:

„Camera de gazare, mascată ca sală de baie, nu a fost niciodată pusă în funcțiune. Miile de deținuți destinați exterminării au fost trimiși în alte lagăre pentru gazare sau la Castelul Hartheim de lângă Linz.”

- Dr. Robert Faurisson, Memoriu împotriva celor care mă acuză de falsificarea istoriei, Paris, La Vieille Taupe, 1980. Faurisson discută la pag. 204-209 incapacitatea Barbarei Distel, director la Muzeul Dachau, și a Dr. A. Guerisse, președintele Comitetului Internațional Dachau din Bruxelles, de a-i furniza, într-o serie de corespondențe din 1977-78, o dovadă a afirmației că a existat o cameră de gazare la Dachau.
- Dr. Robert Faurisson, „Răspuns unui fals istoric”, Jurnalul de Studii Istorice, 1986. la pag. 62, Faurisson analizează mărturia lui Fernand Grenier din cartea acestuia *Așa a fost (1940-1945)*, Editions sociales, editia a 7-a, 1970, unde Grenier scrie următoarele la pag. 267:

[Traducere] „Lângă cele patru cuptoare ale crematoriului care nu se opreau niciodată din lucru era o cameră cu câteva capete de duș în tavan. În anul anterior [1944] le-au dat un prosop și o bucata de săpun la 120 de copii cu vârste între 8 și 14 ani. Erau destul de bucuroși când au intrat înăuntru. Ușile au fost închise. Din dușuri a ieșit gazul toxic. Zece minute mai târziu, moartea îi ucisese pe acești nevinovați, iar crematoriul i-a transformat în cenușă o oră mai târziu.”

- Rene Levesque, Memorii, Toronto, McClelland și Stewart Limited, 1986, la pag. 192-193:

„Înainte de punerea deținuților la muncă, germanii le luau toate lucrurile personale, inclusiv dinții de aur. Erau apoi exploatați până mureau, în special în ultimul an când rațiile se împuținaseră. În cele din urmă erau trimiși la „baie” (Baden), niște șoproane părginite legate la un rezervor prin intermediul unor țevi. Când băile erau pline ochi, dădeau drumul la gaz și, după ce ultimele gemete încetau, cadavrele erau duse la cuptoarele de alături. Când aceste vești au ajuns în Quebec și o perioadă de timp după aceea, lumea a refuzat să creadă. Aceste relatări incredibile au fost întâmpinate cu scepticism... Pot să vă asigur că a fost adevărat, camera de gazare a fost cât se poate de adevărată. Încărcătorii au fugit, încercând să-și scape pielea, lăsând în urma lor ultima tranșă de cadavre dezbrăcate și murdare.”

- Panoul expus în „camera de gazare” de la Dachau de către autoritățile muzeului anunța până la mijlocul anilor 1980 următoarele: „CAMERĂ DE GAZARE mascată ca 'sală de baie' niciodată folosită.” Panoul a fost schimbat apoi: „CAMERA DE GAZARE mascată ca 'sală de baie' - niciodată folosită ca și cameră de gazare.”

II Lagărul de concentrare de la Mathausen

- IMT Doc. PS-1515: Protocol al comandantului lagărului de concentrare Mathausen, SS-Colonel Franz Ziereis (nesemnat și nedatat de declarant). În analiza acestui document, datat 6 octombrie 1945, se afirmă:

„Într-un sat numit Hartheim exista o instalație mare de gazare unde, după aprecierea lui Ziereis, fuseseră omorâți între 1 și 1,5 milioane de oameni... Alți doctori, așa-numiții 'psihiatrilor', declarau mii de deținuți ca bolnavi psihic și îi trimiteau la Hartheim... Ziereis pretinde că a văzut registrele care indicau că patru milioane fuseseră uciși în acest fel... Ziereis estimează că în regiunea Varșovia-Kowno-Riga-Libau fuseseră omorâți 16 milioane de oameni.” [Nota: Acuzarea a primit instrucțiuni să nu folosească PS-1515 întrucât „această declarație a fost corectată și înlocuită. Vezi 3870-PS.”]

- IMT Doc. PS-3870: Declarația lui Hans Marsalek din 8 aprilie 1946 (făcută la mai mult de 10 luni de la moartea lui Ziereis în mai 1945), IMT, Vol. XXXIII, pag. 279-286. Marsalek a declarat că:

„Franz Ziereis a fost interogat de mine în prezența comandantului diviziei a 11 armate (americane), Seibel; fostul deținut și doctor Dr. Koszeinski; și în prezența unui alt cetățean polon, cu numele necunoscut, timp de 6-8 ore. Interogatoriul a avut loc în noaptea de 22 mai.

23 mai 1945. Franz Ziereis era grav rănit - avea trei gloanțe în corp, știa ca va muri în curând și mi-a spus următoarele: ...'O instalație de gazare a fost construită în lagărul de concentrare de la Mathausen din ordinul fostului doctor al garnizoanei, Dr. Krebsbach, camuflată ca sală de baie. Deținuții erau gazați în aceasta falsă sală de baie... Gazarea deținuților a avut loc la indicațiile SS Hauptsturmführer Dr. Krebsbach... SS Gruppenführer Glücks a dat ordinul de clasificare a deținuților slabi ca bolnavi psihic și eliminarea lor cu ajutorul instalației de gazare de la Castelul Hartheim de lângă Linz. Acolo, aprox. un milion sau un milion jumătate de oameni au fost omorâți.'”

- IMT Doc. PS-2285: Depoziția locotenentului colonel Guivante de Saint Gast și a locotenentului Jean Veith, ambii din armata franceză, IMT, Vol. XXX, pag. 141-143:

„Deținuții K erau duși direct la închisoare unde erau dezbrăcați și duși la „baie.” Această baie din celulele închisorii de lângă crematoriu era special concepută pentru execuții (împușcare și gazare). Împușcarea avea loc cu ajutorul unui dispozitiv de măsură. Deținutul era așezat cu spatele în fața unei rigle de măsură, cu un sistem automat care îl împușca în gât imediat ce o placă mobilă îi determina înălțimea capului. Dacă transportul avea prea mulți deținuți 'K', în loc de a mai pierde timpul cu 'măsurarea', aceștia erau exterminați cu ajutorul gazului care era introdus în baie în locul apei.”

- IMT Doc. PS-2430: Lagărele de concentrare și de prizonieri naziste: film documentar, 24 noiembrie 1945, ibid., la pag. 468. Spre deosebire de segmentul de film despre Dachau, segmentul despre Mathausen nu includea imagini despre presupusa cameră de gazare. Filmul îl prezintă pe un locotenent american din Hollywood, California, care afirmă că în lagăr au fost gazați oameni.
- IMT Doc. PS-2753: Declarația membrului SS Alois Höllriegl din 7 noiembrie 1945, IMT, Vol. XXXI, p. 93:

„Cunoșteam foarte bine zgomotul care însoțea procesul de gazare.”

- IMT Doc. PS-3845: Raport de interogatoriu pentru Albert Tiefenbacher, 7 decembrie 1945, IMT, Vol. XXXIII, pag. 213-229:

Întrebare: Vă amintiți de camera de gazare camuflată în sală de baie?

Răspuns: Da, întotdeauna ajutam la căratul morților din camera de gazare.

Î. Existau dușuri în sala de baie?

R. Da. Prin ele trebuia să curgă apă caldă și rece, dar debitul de apă putea fi reglat din afara încăperii și în general apa era oprită. Pe exteriorul încăperii era rezervorul de gaz și două țevi de gaz care intrau în cameră. Exista o deschizătură în spate, pe unde intra gazul.

Î. Gazul nu venea prin dușuri?

R. Toate dușurile erau blocate. Serveau numai la a-i face pe deținuți să intre în baie.

- IMT Doc. PS-3846: Raport de interogatoriu pentru Johann Kanduth, 30 noiembrie 1945, IMT, Vol. XXXIII, pag. 230-243.
- Gerald Reitlinger, ibid., la pag. 474:

„Pe 8 mai, când trupele lui Patton au intrat în lagăr, Ziweis a fost identificat și împușcat în stomac. Mărturia lui de pe patul de moarte, obținută de un deținut în prezența ofițerilor americani care nu înțelegeau germana, nu e de încredere.”

- Hans Marsalek, Die Geschichte des Konzentrationslagers Mathausen: Dokumentation, ...sterreichische Lagergemeinschaft Mathausen, Wien, 1980, 229 pag. la pag. 211:

[Traducere] „Înainte de gazare, un membru SS încălzea o cărămidă într-unul din cuptoarele crematoriului și o aducea într-o cameră mică, împărțită, situată lângă camera de gazare. Aceasta cameră de gazare dispunea de o masă, măști de gaze și un sistem de introducere a gazului legat de camera de gazare printr-o țevă. Cărămida încinsă era așezată pe fundul dispozitivului de introducere a gazului, pentru a accelera procesul de transformare a cristalelor de „Zyklon B” în gaz lichid. Cu suficient gaz în cameră, moartea prin sufocare survenea în aprox. 10-20 de minute. Când doctorul SS, care privea prin ferestruica de supraveghere, certifica moartea, camera era golită de gaz cu ajutorul ventilatoarelor care dădeau drumul gazului în aer liber. Întregul proces de gazare pentru un grup de aprox. 30 de persoane - începând cu dezbrăcatul, așa-numitul examen medical, omorârea, curățarea camerei de gazare și scoaterea cadavrelor dura între 1,5 și 2,5 ore.”

- Pierre Serge Choumoff, Camerele de gazare de la Mathausen, lagărul de concentrare nazist, 1972, 96 pag. [Vezi mai jos.]
- Pierre Serge Choumoff, Asasinatetele cu gaz de la Mathausen și Gusen, lagăre de concentrare naziste de pe teritoriul austriac, 1987, 64 pag. Scrierile lui Choumoff, inginer, prezintă mari confuzii cu privire la camerele de gazare. El nu oferă nici o dovadă sau detaliu tehnic așa cum am fi așteptat din partea unui inginer, ci se bazează numai pe relatări vizuale (Kanduth, Ornstein, Roth, Reinsdorf,...). Se pare că pentru el simpla prezență a insecticidului „Zyklon B” în lagăr constituie o dovadă a gazărilor. Choumoff estimează că cel puțin 3.455 de oameni au fost gazați în presupusele camere de gazare de la Mathausen.]
- Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl, Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas, Frankfurt, S. Fischer, 1983, pag.245-254 la pag. 245-246:

[Traducere] „În lagărul principal, organizat la est de Linz în august 1938, construcția camerei de gazare a început în toamna lui 1941. Camera de gazare era situată în subsolul spitalului, lângă crematoriu. Era o încăpere fără ferestre, camuflată ca sală de duș, lungă de 3,80 metri și înaltă de 3,50. Există instalat un dispozitiv de aerisire, iar pereții laterali erau acoperiți cu faianță. Existau două uși care puteau fi închise etanș. Toate comutatoarele de lumină, aerisire, apă și încălzire erau situate în afara încăperii. Dintr-o cameră alăturată, numită „celulă de gaz,” gazul venea printr-o țevă emailată care avea în ea o fantă lungă de aprox. 1 metru, pe latura dinspre perete, invizibilă deci pentru cei din cameră. Rămășițele acestui dispozitiv de gazare se pot vedea și astăzi.”

- Yehuda Bauer, O istorie a Holocaustului, Institutul de Iudaism Contemporan, Universitatea Ebraică din Ierusalim, cu ajutorul lui Nili Keren, Franklin Watts Publ., Toronto, 1982, la pag. 209:

„Desi la Mathausen nu a avut loc nici o gazare, mulți evrei și ne-evrei au murit acolo într-un proces numit de nazisti 'exterminare prin munca'.”

- Michel de Boüard (fost deținut la Mathausen), decan de onoare al Facultății de Litere de la Universitatea din Caen, membru al Comitetului pentru Istoria celui de-al doilea război mondial, membru al Institut de France: Declarație făcută în cadrul interviu publicat în Ouest-France, 2-3 august 1986, pag. 6.:

„În monografia despre Mathausen pe care am publicat-o în „Revue d'histoire de la [Deuxieme] Guerre mondiale” în 1954, am menționat o cameră de gazare în două rânduri.

După o perioadă de reflecție, mi-am zis: cum ai ajuns la convingerea că a existat o cameră de gazare la Mathausen? Asta nu putea avea loc nici în timpul șederii mele acolo, pentru că nici eu și nici altcineva nu am bănuțit vreodată că exista așa ceva acolo. Asta trebuie să fie deci ceva 'dobândit' după război; am admis aceasta, dar am observat că în textul meu - deși obișnuiesc să-mi susțin afirmațiile - nu exista nici o trimitere cu privire la camera de gazare..."

- Panoul amplasat în camera de gazare de la Mathausen (în aprilie 1989) anunța:

„Cameră de gazare - Camera de gazare era camuflată ca sală de baie, cu dușuri și țevi de apă false. Zyclon B era introdus și evacuat cu ajutorul unui arbore (plasat în colțul din dreapta) din camera de lucru în camera de gazare. Tubul de gaz a fost îndepărtat cu puțin timp înainte eliberării din 4 aprilie 1945.”

În timpul investigației asupra „camerei de gazare” de la Mathausen de către echipa Leuchter 10 aprilie 1989, un oficial al muzeului a declarat că explicația de pe panou, cu privire la arbore, e greșită. El a explicat că gazul era introdus de fapt printr-o țevă perforată de pe peretele opus. Țeava nu mai era acolo, dar nu există nici o urmă a prezenței ei. Oficialul a declarat că prima explicație dată cu privire la funcționarea camerei de către deținuții care declaraseră că gazul intra în cameră prin capetele de duș, a fost abandonată demult.

IV Castelul Hartheim

- Lucy S. Dawidowicz, Războiul împotriva evreilor, 1933-1945, New York, Bantam Books, 1975, 610 pag. la pag. 178-179:

„Pacienții selectați pentru a fi uciși... erau transferați apoi într-una dintre cele șase instalații de 'eutanasiere' (la Bernburg, Brandenburg, Grafeneck, Hadamar, Hartheim și Sonnenstein)... Procedura era dezamăgitor de simplă. În grupuri de 20-30, pacienții erau înghesuiți într-o cameră camuflată ca sală de duș. Era o cameră obișnuită, cu uși se ferestre etanșe, în care fuseseră montate țevi de gaz. Rezervorul de gaz și echipamentul aferent erau în afară. Duși în cameră sub pretextul spălării, pacienții erau gazați de doctorul de serviciu.”

- Nu este specificată nici o sursă a acestei descrieri procedurale.
- Hans Marsalek, Hartheim, amplasament pentru eutanasiere și gazare: lagăr secundar al lagărului de concentrare de la Mathausen, (versiunea prescurtată pentru Austrian Mathausen Camp Community, tradusă de Peter Reinberg). 4 pag. Disponibilă la Castelul Hartheim (1989). Aceasta broșură afirmă că la Hartheim au fost uciși prin gazare aprox. 30.000 de oameni.
- În timp ce cărțile scrise despre Mathausen se referă la camera de gazare de la Castelul Hartheim, sunt furnizate foarte puține informații cu privire la aceasta. În cartea sa din 1972, menționată mai sus, P. S. Choumoff afirmă la pag. 41, notele de subsol 18 și 19, că la Hartheim oamenii erau uciși cu bioxid de carbon. Reitlinger, ibid., afirmă la pag. 147 că oamenii luați de la Dachau „erau gazați la Schloss Hartheim.” Hilberg, ibid., afirmă la pag. 872-873 că Hartheim era una dintre cele câteva stațiuni de eutanasiere „dotate cu camere de gazare și cu monoxid de carbon îmbuteliat.”

V 1988: Istoricii evrei dezbat problema camerelor de gazare

- Olga Wormser-Migot, Sistemul concentraționar nazist (1932-1945), Paris, Presses Universitaires de France, 1968, 670 pag. Secțiunea de la pag. 541-545 din lucrare este intitulată în franceză: „Problema camerelor de gazare”. Autorul nu crede că au existat camere de gazare la Dachau sau la Mathausen.
- Lucy Dawidowicz, în Războiul împotriva evreilor, 1933-1945, ibid., nu menționează camerele de gazare sau gazarea de la Dachau sau Mathausen.
- Raul Hilberg, Distrugerea evreilor europeni, ediția revăzută și definitivă, New York, Holmes & Meier, 1985. În aceasta lucrare „definitivă” de trei volume - 1.274 pagini, Hilberg nu face nici o referire la camerele de gazare sau gazarea de la Dachau sau Mathausen.
- Arno J. Mayer, De ce nu s-a-ntunecat cerul?: „Soluția finală” în istorie, New York, Pantheon Books, 1988, la pag. 362: „Sursele pentru studierea camerelor de gazare sunt și rare, și nedemne de încredere... Majoritatea celor cunoscute se bazează pe depozitiile oficialilor naziști și ai executanților la procesele de după război, pe amintirile supraviețuitorilor și a celor din preajmă. Această mărturie trebuie analizată cu atenție întrucât poate fi influențată de factori subiectivi de mare complexitate. Jurnalele sunt rare și așa sunt și documentele autentice despre conceperea, transmiterea și implementarea politicii de exterminare. Pot apărea însă dovezi suplimentare. Pot apărea jurnale private și hârtii oficiale. Întrucât Auschwitz și Majdanek, precum și alte patru centre de anihilare, au fost eliberate de Armata Roșie, arhivele sovietice pot furniza indicii semnificative atunci când vor fi deschise. În plus, excavațiile de la locul crimelor și din împrejurimi pot aduce la lumină noi informații.”

Patru (4) scheme.

„Baracke X,” Dachau Sala de duș, Dachau Sala de duș, Mathausen Presupusa cameră de gazare, Castelul Hartheim

Toate pregătite pentru acest studiu de către S. Devine, Fred A. Leuchter Associates, Inc.

Analiza chimică - Patru (4) mostre realizată de Alpha Analytical Labs. Pentru Fred A. Leuchter Associates, Inc.

Fotografii diverse Fred A. Leuchter Associates, Inc./Samisdat/Eugen Ernst

Registru mostră

Jurnal